

POBLE NOU

REVISTA

Dibuix de M. Clotet

SUMARI

La pensa (editorial).—¿De què parlarem doncs?, per Pere M. Piera.—L'Ascensió, per Lluís Bertran i Pijoan.—La llegenda dels llibres, per Ramón Redó.—Avall, per Jesús Granit.—Lletres Nostres: «Vida que passa», per Hèctor d'Albors.—Premsa Catalana.—Poble Nou enfora.—Instants: 1 a 0, per Xèspir.—La mort del dia, per Rafael Català.—Tribuna: L'anunci a les revistes; L'ardidesa i la senectud; Bancs a la Rambla.—El «Club Deportivo Júpiter» Campió Catalunya.—Veus i Crits: Més sobre la col·laboració femenina, per Joan B. Casajoana.—Urbanització i Millores.—Carnet de Noves.—Cartell Poble-novi d'Actes i Festes.

Xampany
LINCOLN

Caves a
Sant Sadurní de Noia
Telèfons 447 S. M. i 888 S. M.

P. Mora

Sastre

La Casa que ofereix les millors
qualitats als mínims preus

Passeig Triomf, 24 Poble Nou

Reservat per les pastilles

“Lesber”

Fàbrica d'Articles de Pell

Josep Salvadó

Petaques - Cinturons

Carteres - Moneders

Especialitat en els encàrrecs i reparacions

Passeig Triomf, 72 Poble Nou

Francisco Domini

Pere IV, 172 Telèfon S. M. 184 Barcelona

Tallers de Caldereria d'Aram i Ferro

Aparells i Tuberies • Auto-claves i serpentins • Destil·leries

Cafè Ateneu del Poble Nou

Martí Torras (Martinet) Telèfon S. M. 555 Wad-Ra, 208

Licors de les millors marques • Ressonons econòmics

Preus limitats en les begudes • SALÓ DE BILLARS

POBLE NOU

REVISTA

La pensa

Quin do, el pensar! Res no hi ha, res no existeix amb tanta de perfecció com aquesta funció cerebral del pensar. Es llavors que hom pensa, quan un home s'encontra ell mateix i es sent feliç. Es llavors que hom es recull dins els plects del seu intel·lecte, quan un home se sap fort i just i rei i déu.

Ningú no vulgui, cap poder malèfic ni benèfic no ens privi mai d'aquesta força i fortitud del pensar. Pensant, ho serem tot. Pel pensar arribarem a posseir l'equilibri humà—cosa la més difícil en els segles dels segles. Per la pensa ens elevarem per damunt de nosaltres mateixos, de la nostra pròpia carn, dels nostres instints, de la nostra misèria.

Quina riquesa tan preciosa és el pensar! Cada definició un pa de gemes espurnejants d'iris. Or massís i platí pur dins el vori i l'alabastre del front.

El pensar és llum. Es el sol que lluu esplendorós en els àmbits de la nit corporal. Es una claror que va de dins a fora i que ens il·lumina de resplendors i que ens enjoia amb una aurèola de gràcia, de polidesa rutilant. Es una foguera sempre encesa i nodridora de les cendres de les cèl·lules. Una pira que consum les febleses i vivifica el caràcter.

La pensa és un ocell lliure i el pensar n'és el vol. Ningú no pot empresonar la pensa ni el tirà ni els turments. O, Crist! O, Miquel Servet! O, Santa Joana d'Arc! O, tots els màrtirs de tots els temps i de tots els ideals, qui moriren essent ells, ben bé ells! Vindrà el fariseu, vindrà el dictador, vindrà l'inquisidor, i a desgrat de llur voler i de llur poder no podran fer tòrcer la voluntat recolzada i peixada per la pensa. Per la pensa vencerem tots els poderius, tots els Cèsars! Aquest ocell lliure sempre es salvarà dels atacs i de les esclavituts i volarà tostemps a frec del Sol, inabastable i incòlume.

Sense aquesta llum de la pensa, seriem orbs i ens ofegariem en l'espessa xarxa de les tenebres. Pensar és vèncer. Pensar és civilització. A la pensa li cal la substància del pensar, així com al cos li cal nodrir-se de matèries. L'home qui no pensa no viu; és una ombra només. La vida veritable és idea, superació; no un passeig, no la immobilitat. El concepte empíric del viure és anti-social i se'n diu degeneració.

El nostre pa de cada dia doneu-nos-el, Senyor, amb el do del pensar!

¿De què parlarem doncs?

Després de l'intricat i excèntric apassionament de Glozel, després de les vicissituds porterils del crim del carrer de Trafalgar,

Els resultats del campionat de Futbol són —enguany d'una ironia sàdica per alguns—, ja no hi ha cap més qüestió d'interès per ésser comentada. Tots els temes, de massa caducs, estan ja completament esgotats. Ens trobem, doncs, situats en una època extraordinàriament anodina. És l'època del bon burges, el punt dolç del situacionista, i, per contrast, les vaques magres de l'illús somniador.

De tant en tant una nova escadussera que hom percaça àgilment, un petit incís, encara arriben a remoure una mica els nervis i fan que la sang esdevingui tebiona. Què ha passat? Res, no res absolutament... Tot torna pel bon camí i l'home, entumit, acaba reconeixent que la placidesa d'aquest temps tanmateix és cosa que no se la mereix.

Caldria que tothom pensés uns moments en aquesta qüestió, però amb serenitat i sense brometes. Heu de convenir, mal que us pesi, en què l'antic terrorisme ha estat bandejat de soca-arrel. No és possible ja de veure cap obrer idealista, cap treballador eixelebrat, i això és necessari de tenir-ho molt en compte. Convindreu en què d'aquells disgregadors inconscients d'antany ja no en trobaríeu ni un per remei. Convindreu, també, en què la rebel·lió marroquina és un fet ben palpable que ha estat enèrgicament extirpada. Convindreu, encara, en què cada dia és més intolerable—és intolerable o és intolerada, ço que volem dir?—aquella "jèrga" suara bescantada i adés tan cara a Ramon Muntaner, la qual cosa palesa el grau d'humanitat i de potència a què hem arribat. I haureu de convenir, per fi, i aquest és el darrer èxit cronològic, que el pressupost enguany ha estat liquidat amb superàvit. Tot bon ciutadà ha de sentir una vera joia de què el seu forçat esforç contribucionari hagi donat aquests fruits tan òptims, i caldrà que una altra vegada tingui més cura en no deixar-se portar per l'exaltament quan li pidolin un altre granet d'arena per enfortir l'obra comuna.

La solució d'aquestes quantes qüestions ci-damunt enumerades, són, em penso, per

convèncer l'esperit més indiferentista i per fer emmudir el més toca-campanes.

I si les coses se succeeixen així de planes i van tan a pleret de tothom, és ben palès que ens trobem en uns moments indefinits en els quals ja no és possible parlar de res. Per manca de matèria, naturalment. Passa tot amb una vulgaritat tan vulgar, tot és tan previst pel bon ciutadà, que mai no trobeu la faísó d'encetar la conversa. I, no obstant, el qui ho medita, veu que tot plegat és una cosa ben lògica i ben normal. Amb els quatre anys i escatx de gep—qui ho havia de dir!—, les coses no han pas canviat fonamentalment i tot va com una seda pel camí anunciat. El sistema planetari fa el seu curs normal—si us hi fixéssiu, aquell estel obsessionant encara el veuríeu resplandir. A la Lliga d'Estatos continuen no entenent-se. I la mort, quan és l'hora, tampoc no es desvia per res ni per ningú. Tots els problemes bàsics continuen igual, absolutament igual que abans.

I amb un viure així—i no estem massa segurs de què això sigui viure—, el pobre que s'entesta en planejar un article també ja ha begut oli. Si no hi han temes per parlar, menys n'hi han encara per ésser escrits. Tots els de caràcter general que li aflueixen, ha d'ésser prou estrenu per refusar-los, amb pànic i recança alhora, perquè li són graciosament vedats. Si per miracle és estat tan sortós de trobar una qüestió que pugui desvetllar la curiositat apàtica dels seus connacionals, ha d'explanar-la no tal com li brolla de la imaginació, sinó d'acord amb la temuda vermellor fantasmagòrica, la col·laboració eficaç de la qual no li és sempre oportuna. Aquella espasa de Democles, sabeu? Ha de polir l'article als temps contemporanis i ha d'emplenar-lo de circumlocucions inútils que moltes vegades resulten forçosament confuses, i com que no sempre s'esdevé que el seu estil sigui prou assimilatiu...

Què us diré? No farem pas com aquells enamorats que àdhuc tot comprenent-se no gosen a parlar d'altra cosa que del temps, i cementen la pluja d'ara i l'asolellament de demà. És una cosa ben pueril de massa sabuda. No hi diem res, doncs, per ara? Va.

PERE M. PIERA

L'Ascensió

Per què te'n vas, o bon amic Jesús!
ara que el món és ple de llums tan dolces,
que els blats senten desigs de ser madurs
i els gafarrons s'afuen per les molces.

Ara que et coneixiem ja tan bé;
que ja gosàvem de mirar ta cara,
com un que mira el caminar lleuger
del núvol fresc que ens porta l'aigua clara.

Ara que ja ens tenies avesats
a aquesta llum que et donen els miracles;
i els nostres ulls, que abans eren morats,
se'ns tornen de color de tabernacles;

si ens deixes, o Jesús, aquí, tots sols,
ja no tindrem persona que ens defensi;
caminarem pels aspres corriols
amb la llanterna buida del silenci.

I diu Jesús:—M'entorno cap al cim
a rebre la corona del meu Pare;
i abans que no floreixi cap raïm,
ni surti la llavor de l'atzavara,

vindrà l'Esperit Sant en núvol d'or
portant a cadascú roents penyores;
i cadascú se sentirà més fort,
duent al front la llum de les aurores.

Adéu-siau, que el Pare ja m'espera
damunt la volta estesa del cel blau.
Ara que deixa el niu la cadernera
jo deixo també el món: --Adéu-siau.—

S'entorna cap el cel Nostre Senyor:
heu vist el mantell com voleiava?
o dia benaurat de l'Ascensió,
que el cel és d'or i la muntanya blava!

Heu vist com se'n anava, somrient,
quiet, suau, tot fi com una randa;
amb una resplendor de sol ixent
i un volior d'ocells a cada banda?

LLUÍS BERTRAN i PIJOAN

La llegenda dels llibres

La família estava aplegada a l'entorn de la llar. Era una nit freda d'hivern, d'aquelles en què l'escalforeta del foc crida a la seva vora. La mainada, asseguda en un banc de roure, esperava, amb els braços plegats, que l'avi Genís els contés la rondalla de cada vespre. El servei també es dalerava per sentir les contalles de l'avi, i es reunia amb la família de la masia després de deixar-ho tot apariat per a l'endemà. Tots plegats formaven un bell quadre: diria's una colla de devots que esperen el sermó del sacerdot.

Es va fer un llarg silenci, tot esperant que l'avi Genís comencés una de les seves pintoresques narracions; però aquest no semblava tan decidit a parlar com altres vegades i es mantenia en actitud meditativa, com si el què hagués de contar fos de gran transcendència i mereixés una especial atenció.

Un dels infants va trencar el silenci amb aquestes paraules:

—Quina rondalla contareu avui, avi?

En Genís, com si despertés d'un somni, se'l mirà i, tot somrient, va començar el seu relat, durant el qual només es va interrompre una sola vegada, perquè un dels minyons li havia fet una pregunta referent al què contava.

—Avui la cosa serà més interessant que una rondalla: es tracta de "La llegenda dels llibres". Mai no se m'havia acudit de dir-vos-la, i això que fa molt temps que la sé. Des d'aleshores que em ve la fallera de llegir; a veure si a vosaltres us passarà el mateix. Escolteu:

Ço que us vaig a contar succeí en un poble més petit que el nostre, que en deien Vilagaia, i on eren molt pocs els habitants que sabien de llegir i d'escriure. L'analfabetisme hi jugava un dels principals papers. Sols dues persones prenién relleu en la vida monòtona del poble, i aquestes eren el senyor rector i el mestre de la única escola que hi havia, els quals feien tots els possibles per tal que la educació dels seus deixebles fos ben profitosa; però, aï!, que tots els esforços resultaven estèrils: de primer, perquè no disposaven dels mitjans necessaris: els mancaven llibres, i, després, perquè tan bon punt l'edat els ho permetia, els

pares cuitaven a treure els fills del col·legi per a portar-los a treballar les terres.

I així seguien les coses, sense que res no alterés la vida excessivament "tranquila" d'aquells pagesos, quan, heu's ací que, un diumenge al matí, després que la gent havia olt missa i s'escampava en grups pels volts de l'església, sobtadament, sense que ningú no es donés compte d'on venia, hom sentí una veu molt forta que cridava:

—Porto llibres de totes menes i per a tothom!!

Pel camí que menava a l'església es veia venir un home carregat de llibres, que els anava mostrant als que passaven pel seu costat.

La gent, atreta per aquella novetat, començà a acudir a l'entorn d'aquell home extraordinari i en pocs moments la placeta s'omplí de curiosos, esperant que aquella persona els proporcionés uns instants de gaudi amb un espectacle mai vist.

El mestre, qui també acudí a veure l'home del llibres, passà al davant de tothom i li demanà un volum. Mentre el fullejava, la seva cara expressava admiració i es tocava la barba fent semblant de meditar. Ell va ésser el primer de quedar-se un llibre.

Després preguntà al nou vingut quin era l'objecte que el portava fins a aquell poble que molts ignoraven.

L'interrogat, que segurament es dalia per parlar, respongué de seguida amb gran emoció:

—He vingut per manament d'uns homes que són a ciutat a estudiar. Jo, fidel llegidor de les seves obres, he acceptat la delicada missió de venir fins ací a divulgar els llibres, font de riquesa, que desvetllen en els mortals sentiments insospitats, sense els quals es veurien privats de realitzar les grans empreses que es porten a efecte en la evolució del món. Són com una mena de manà per la intel·ligència, indispensables per al desenrotllament de la cultura espiritual.

En aquell moment es presentà el senyor rector i ficant-se entre la multitud arribà fins el costat de l'interessant personatge. Amb molta d'amabilitat li demanà un llibre,

en llegí un fragment i en acabat féu la mateixa pregunta del mestre.

L'home dels llibres, que es deia Apelles, continuà parlant davant l'espectació dels curiosos que havien anat a ajuntar-se amb els altres:

—Per treure aquesta gent de la ignorància he vingut fins ací. Per ordre d'uns homes que es preocupen per vosaltres; acudiu a la seva vora els que tingueu algun ideal, que ells us proporcionaran els mitjans per a la vostra educació. Vós, senyor rector, i vós, senyor mestre, esmerceu un xic de voluntat per tal que els vostres deixebles esdevinguin amb el temps els grans homes del progrés. Jo vinc a propagar la cultura; acolliu-la vosaltres i encamineu els fills d'aquest poble perquè procurin instruir-se. En els llibres trobaran de tot; segons les preferències de cadascú, poden escollir els que més els convinguin; tracten de totes les matèries.

I dirigint-se al públic, oferí:

—Agafeu els que més us plaguin.

Els pocs que sabien de llegir se'n quedaren alguns. Altres, els més, com que no en sabien, deien:

—Què en farem d'això?

Però una invencible curiositat els dominava i per no ésser menys que els seus companys, també demanaren un llibre a Apelles, qui ràpidament es lliurà de la profitosa càrrega.

Aquell diumenge no es parlà de res més. El poble vibrava de certa animació.

El senyor rector i el mestre es feren el propòsit d'ensenyar de llegir i escriure als que no en sabessin. Apelles els ajudaria i ells tres farien d'aquell poble, un poble digne. Els més avançats que anessin a ciutat a completar llur educació i així, de mica en mica, s'anirien cultivant els cervells dels fills de Vilagaia.

Uns mesos després ja imperava la dèria de llegir, mercès a aquell home al qual molts anomenaven "el Geni", i poc a poc el poble anà progressant. Els que tornaven de ciutat (que de tan canviats semblaven uns altres), cuitaven a exposar els seus projectes a Apelles que s'havia convertit en el mestre de tots. Aquest, després d'escollar-los amb molta atenció i de fer-los-hi les advertències que creia necessàries, no vacil·lava

a donar-los-hi l'aprovació i els encoratjava per tal que perfeccionessin la seva tasca.

Amb el temps que feia que era al poble, ja s'havia fet popular. Tothom l'admirava i el respectava i ell es mostrava sempre bondadós, contestant amament a les preguntes que li dirigien. Quan, sovint, es trobava amb els que havia intimat més, s'expressava en aquests termes per a donar les seves impressions respecte el progrés quasi miraculós d'aquell poble de muntanya:

—Ja veieu, amics meus, com cada dia avencem una mica més. Vosaltres mateixos; digueu: no us sentiu més forts que abans? D'uns a altres no us compreneu millor? Ja s'han acabat aquelles batusses que us feien indignes i fins mig salvatges, i perdoneu la expressió. Ara sou quelcom més; amb això no abandoneu la tasca imposada. Al contrari; procureu intensificar-la pel bé vostre i dels que vindran, i ja veureu com d'ací a un quant temps aquest poble canviarà totalment, que ja la veig propera la cima lluminosa del progrés. Dia vindrà en què l'abastareu; no us precipiteu masca, però, que a tot s'arriba quan s'hi posa fe i ensiasme. El camí que hi condueix és ple d'obstacles; salveu-los sense defallir, sigueu forts davant l'ideal, penseu que tot ho deurem a aquests trossos de paper imprès. Quan arribi el dia que tan desitjo, els balcons lluiran rics domassos per a celebrar el faust esdeveniment. Fins els ocells trenaran un cant d'alleluia a aquesta terra benèfica i xamosa per a la qual m'han escollit perquè vingúes a fer-vos present d'aquest tresor de doll inestroncable que són els llibres.

Posava tanta seguretat i confiança en les seves paraules, que n'heu hi tenia res a dir. Així és que amb tal estímul, no era d'estranyar que aviat conquerissin fama i popularitat.

El temps s'anava escolant i va arribar la primavera i mentre la terra s'engalanava de verdor germinaven les més belles idees en els intel·lectes dels joves del poble que prometien posar-se a l'alçària dels de ciutat.

I ací fineix "La llegenda dels llibres". No sé si m'he expressat com volia, però penso que m'haveu entès prou bé."

Acabada la seva relació, en Genís es mirà a l'intim auditori, visiblement satisfet, com

si estés segur que les seves paraules havien obtingut l'acceptació que ell esperava.

Entre els presents es va celebrar molt la contalla de l'avi, i, per afalagar-lo, li adreçaren paraules de lloança amb les quals palesaren llur complaença.

Un vailet va dir:

—A mi m'agrada força llegir; de vegades, quan puc, arreplegar un llibre, em distrec d'allò més llegint sota l'ombra d'un arbre.

Un altre va afegir, il·lusionat:

—A mi m'agradaria molt d'aprendre'n però a casa mai no m'han fet anar a escola; trobo que ha d'ésser bonic saber-ne.

—Bonic?—va fer un tercer, que sempre li agradava portar la contrària amb tot i que a voltes traïa els seus propis sentiments—. No sé per què serveixen els llibres; a mi em fan agafar mal de cap. Doneu-me altres

distraccions, però res de llibres. Aquelles tires de colors arrencades dintre un armari, ja hi estan bé, ja; però a mi no m'atrauen i prefereixo anar a fer gatzara amb els companys.

—Ah, trapella!—va fer l'avi agafant-lo pel gec—. Ja t'agradarà de llegir, ja ho veuràs.

—En teniu gaires de llibres, avi?—preguntà el primer dels tres que havien parlat últimament.

—Posseeixo una gran biblioteca; veniu que us la mostraré.

I tots, completament desvetllats, varen seguir-lo un xic tremolosos d'emoció, com si anessin a la recerca de quelcom meravellós que hagués de donar-los-hi el que tan cobejaven per obra i gràcia d'en Genís, el patriarca de la masia.

RAMON REDO.

Avall

Deambulo dins la nit
entremig dels vianants.
Com un estel de la nit
sóc confús mesclat amb tants
vianants.

Llum i crit i moviment
es revoltien dins el pit;
i el meu pas té el moviment
reposat, sense el neguit
del meu pit.

Aniria al tobogan
—nodriment de l'esperit.
No trobo cap tobogan
per lenitiu, per sedant
de l'esperit.

Passejo l'avorriment
—100 quilos de greix: burgès.
Porto tant d'avorriment
com suma de tanta gent
de pas burgès.

Si tingués a mà un punyal
l'esvoranc fóra al meu pit.
Quan llevés el bell punyal
respiraria total
el meu pit!

IESÚS GRANIT

LLETRES NOSTRES

"VIDA QUE PASSA"

Editat per les "Edicions El Llamp", de Gandesa—biblioteca creada pel periòdic català del mateix nom—, hem rebut el llibre "Vida que passa... (Impressions i notes)", de l'escriptor Josep M. Gich i Pi.

Aquest volum—segon de la citada biblioteca (el primer fou l'"Elegia del Priorat", del poeta Estrem i Fa, del qual servem encara un bell record)—, és un arrellec d'articles, tots amarats de saba cristiana, en els quals s'estudia i es fueteja aquesta actual societat de la post-guerra tan plena d'obstacles, de frivolitat i tan absent de responsabilitat moral i d'aquesta llum motriu del pensar.

Aquests articles del Dr. Gich i Pi—publicats adés a "Catalunya Social"—, són escrits amb una prosa neta i mengívola i es fan entenedors, planerament, a desgrat de la llur profunditat de conceptes. Assenyalaríem els titulats "La gent d'ordre", "Les nostres classes altes", "La veu dels morts" i "La frivolitat" com els més ben tallats i més característics de l'estil literari i de la personalitat d'aquest fort escriptor catòlic.

La cosa que ressalta i sobta d'aquest estil del Dr. Gich i Pi, és el to convincent, ple de enèrgica suavitat i de contenció, del seu dir. Quant allunyat, dintre de la mateixa identificació ideològica, es troba el Dr. Gich i Pi de l'estil peculiar i agressiu del prologuista del llibre, En R. Rucabado! Mentre en el primer tot és seren i dolcesa emmarcada de convicció, en el darrer només hi besllumem que foc i intransigència aferrissada,—és apart l'expressió literària, certament brillant. Ambdós són catòlics, i diríem que l'un escriu sucant la ploma en les profunditats del cel, mentre l'altre la mulla en les pregoneses del concepte de l'infern. Recordem ara els tres desgraciats articles sobre l'infortunat i boníssim escriptor català Cristòfor de Domènech!

Regraciem a Josep M. Gich i Pi la trama del seu volum, la lectura del qual ens ha elevat l'ànima i ens ha fet sentir intensament la força de la bondat cristiana que és, així mateix, la força de la veritat humana.

HECTOR D'ALBORS

Prensa Catalana

—Han arribat a la nostra Redacció les interessants publicacions *Taula de Lletres Valencianes*, de València; *Oc*, de Toulouse, i *La Veu de Balaguer*, de Balaguer (Lleida).

Aquestes publicacions junt amb totes les altres—en nombre de més seixanta—amb les quals tenim establert l'intercanvi, figuren en el Servei de Premsa que la nostra Redacció té muntat a la "Biblioteca Popular Catalana del Poble Nou" (Passeig del Triomf, 50, A. E. Júpiter), el qual servei, donat el seu caràcter públic, pot ésser consultat gratuïtament per tots aquells als quals interessi fer-ho.

Poble Nou enlora

—La revista teatral i musical "Le Ménestrel", de París, acaba de publicar un interessant article sobre l'art de la dansarina catalana, filla del Poble Nou, Na Teresina Boronât, degut a la ploma del prestigiós compositor i crític musical francès M. Raoul Laparra.

Heus ací un breu retall d'aquest article: "El rostre no és pas, com en la dansarina Carme Granados, una mar que canvia, sinó que constitueix una impressió definitiva entorn de la qual volten tota mena de miratges organitzats. I és racial, amb una flama estudiada. I és perfectament bell i colorit. És quelcom que recorda l'art japonès o bé certs capricis de Goya. Hom diria que la Boronât s'ha indicat els talls per un pacient pinzell extrem-oriental o fins hom podria creure que el seu perfil emana d'una teoria religiosa d'Egipte. És decorativa en el sentit més elevat del mot, molt antiga i molt moderna a la vegada. Esvelta com una canya, és exacta i precisa, «enquadrada» en totes les seves expressions. I ella «composa» a tot moment; no hi ha cap de les seves actituds que no sigui un manament i que no pugui realitzar-se en un quadre."

I N S T A N T S

1 a 0

I

i després de l'endèmic campionat de futbol fets a posta per omplir de joia els nostres conspicus aficionats. Si una confabulació mental tingués ascendent en els atzars de la vida, estic segur que aquests resultats del diumenge serien una cosa normalíssima. És impossible purgar les nostres ànimes d'aquest aferrament als sants de la nostra devoció i, malgrat les crisis dels nostres cercles, les inclemències d'aquest cel europeu que amenacen per molts indrets malvestats pel nostre patrimoni pairal, la gent s'esbargeix en fer cap a una partida d'aquestes com si anessin a una gran batalla. El nostre poble, amb tota vehemència, es decanta pels colors favorits. Adhuc en la lluita hi fa cap com si fos un soldat, venç totes les dificultats per adquirir una entrada, costi el que costi, encara que s'gui fent dotze hores de cua, i tot per estar durant el partit en un recó, en el qual només s'assabenta d'allò que fan per algunes jugades que li passen d'esquiltlada. Diríeu que per l'esforç i per l'angúnia que passa durant el partit, ha posat més fervor en la victòria que els mateixos jugadors que debaten la partida a cops de peu i de cap. I aquest bell estol d'ànimes hi són aplegades en una consigna unànime que rebruny en els espais en un crit que, a voltes, és de delació d'una mala jugada i altres ho és de victòria, GOL!!! Cada vegada que veiem un partit d'aquests decisius, ens fem més fermes en les conviccions peculiars que té el nostre poble, el qual, per damunt de les vexacions que imposa la vida atzarosa d'aquests temps que correm, sap aplegar-se freturosament on hi ha emocions fortes.

II

El "Júpiter", deixant sos lleures de l'Olimp (que també, com els mortals més insignificants tenen les seves qüestions els déus pagans), ha volgut entrellucar bondadosament aquest Poble Nou i ha decidit el campionat

cap a la nostra banda. Aquest símil de protecció dels déus en les palestres és cosa vella. Ja el diví cantor de la "Ilíada" ens fa el relat dels déus entre els bàndols de la guerra de Tròia; i Júpiter, com un déu xiroí o bé com un reflu d'aquests terrenals, decidia la victòria pel costat de més compromís.

Aquesta divagació és en tribut per celebrar la victòria en la mesura dels nostres mitjans, que és la cosa que tenim més a mà per pagar (en moneda, ben desacreditada per cert), la joia d'haver-nos escaigut el títol de Campions.

El gest magnànim del "Júpiter", que ha sortit a bona hora a vetllar pel seu cercle, és també extensiu al puntal fermíssim, sofer, prudent, immutable—com totes les coses que tenen eternitat entre la memòria dels homes—del mig centre, fervent entusiasta del Club, N'Eugeni Callicó.

XESPIR

La mort del dia

Absort contemplo des de la carena com poc a poc el dia va caient i sóc tot esglaiat en pensà en pena que la gran majestat del dia quèda com un llunyà record qui es va fonent.

Rera els titans, tan alts, de les muntanyes, el ròssec d'or del sol se'n va llanguint, i damunt de la terra ombres estranyes com ferestes fantasmes van venint.

Quin vel s'estén arreu de gran misteri i quines veus ignotes porta el vent! Tot, dintre meu, com un res o un psalteri, vibra amb el dia qui mort lentament.

RAFEL CATALÀ

T R I B U N A

L'anunci a les revistes.—Les suscripcions d'un periòdic és sabut que només en casos excepcionals poden cobrir les despeses de l'edició, per la qual cosa es fa indispensable recórrer a l'anunci. En aquest comentari ens circumscriurem només a l'anunci a la premsa no diària, les característiques del qual són ben diferents de les dels quotidians.

L'esperit gasiu i obscur dels que poden ésser i han d'ésser els qui forneixin l'anunci ha fet que aquesta qüestió devingués un dels problemes més ingrats quan hom projecta editar un periòdic. Es, certament, una tasca que plau a ben pocs l'anar a cercar l'anunci, sobretot quan no es tracta d'una qüestió professional, ni tan sols de res lucratiu, sinó d'una cosa tan poc materialista com és l'afiançament d'un periòdic. Quants projectes han anat a l'aigua, per no poder resoldre aquest problema! Quin tragi en les redaccions de tots els periòdics i revistes—les escaients i les humils—, quan s'apropa el termini de renovar els anuncis.

Caldria inculcar al nostre poble l'eficàcia de la propaganda—avui la base dels negocis,—i donar-li entenenç que el benefici material que en prové correspon principalment al qui l'anuncia. Seria bo d'ensenyar-li la rivalitat que existeix en certes grans capitals, per poder anunciar a algunes revistes—això al marge de les quantitats fabuloses que hom despèn per a la propaganda, les quals quantitats serien estalviades si no reportessin un benefici ulterior. Ben aclarida aquesta qüestió, veurien que l'anunciar no és un mecenatge, sinó la retribució a un favor—per bé que quan un hom paga li costi d'entendre que encara li fan un favor!

Certs anuncis han de recórrer forçosament al periòdic de la localitat—el *Ressó de la Comarca*, com en diu pejorativament un admirat poeta—puix que recolzen especialment llur eficàcia en la difusió entre el veïnatge més immediat. I malgrat tot, són esquerps quan els és plantejada aquesta qüestió.

Constatem aquests fets amb un poc de melangia i sense que ens preocupi gens la possibilitat de què algú, amb un excés de malícia, vegi injustament un desdoblament en la nostra intenció.

¿Per què, doncs, al nostre poble li costara tant de comprendre el vertader abast de la propaganda?—P. M. P.

L'ardidesa i la senectud.—L'ardidesa, és clar, no ha estat mai gaire al costat de la senectud, només que en aquells casos excepcionals on els senectes fugen per un moment poc o força intens, de la invalidesa que duen.

Llavors, però, direm que és un punt de senectud que s'apropa a l'ardidesa, car el nervi ardit mai no declina.

Entre l'ardidesa i la senectud, diuen que hi ha la mesura. Però, ¿què és la mesura?

Sembla que la mesura serà l'estat normal de l'individu i, potser més, l'individu, normal del seny.

Al capdavant, però, se'ns plantejaria un problema difícil de resoldre, com Plató amb el seny. Insistim, doncs, que la mesura en el seu estat de gràcia no la coneixem. Pressagiem que abans hauriem de despullar-nos de molt de romanticisme o bé de misticisme.

L'ardidesa, pel seu desenrotllament, es classifica com a cosa pròpia de joves; millor dit, ànimes joves, mantes vegades envotades d'un cos també jove, altres no i a l'inrevés.

L'ardidesa és un estat anormal, però al capdavant un bell estat, una exaltació, un torbament, una espontaneïtat; tanmateix un doll magnífic de vida.

L'ardit serà capaç de construir, o de destruir incessantment, però el fat sempre li dona un pla constructiu que resta.

L'ardit serà romàntic en excés, o bé materialista en excés també; no amarà el paradís encantat, ni la benaurança gronxant-se dalt d'una hamaca, però gustarà extraordinàriament d'apassionar-se sense arribar tampoc a l'encís.

L'ardidesa és com la mor agitada, que no esdevindrà tranquil·la per ara; és un huracà d'idees, d'imatges i de fets, que traspuen travessant la còrpora.

¿Es envejable? Qui sap! Tot depèn del qui no la posseeix. De la senectud tan-se-val no dir-se quasi res, o bé gens; no la coneixem gaire. Però planyem tota aquesta munió d'amics i de gent, que amb vint anys al rostre, més lleugers que una daina, es deixen l'ànima endarrera mig endormiscada. — J. B. C.

Bancs a la Rambla. — No volem al·ludir pas la Rambla, les famoses Rambles barcelonines; no ens referim tampoc als Bancs, qui realitzen operacions fiduciàries i que romanen sota l'advocació del déu Mercuri. La Rambla que anomenem és la Rambla poble-novina — altrament també Passeig del Triomf, — i els bancs als quals ens reportem són uns simples simples bancs per a seure. En una paraula: volem tractar dels bancs que el nostre paternal Ajuntament, — un Ajuntament el qual tots estem d'acord que no ens el mereixem, — va acordar destinar al nostre cabdal Passeig.

Ja haureu vist, vós, lector poble-novi — la copiosa quantitat de blocs dipositats curosament a banda i banda de la Rambla, tot esperant que arribin els suports que deurán de sostenir-los per a que la figura del banc resti bellament acabada i puguin complir el servei del seu destí. Tot esperant els suports... — hem dit. Mentrestant, però, pacient poble-novi — vós qui tan acostumat sou a que les nostres obres urbanes s'efectuïn amb una lentitud matussalemica gairebé pariona, relativament, a la durada del trajecte de la línia del tramvia 41, — mentrestant, repetim, ens permetrem de recomanar-vos l'amical consell de que feu ús, ja, dels bancs sense suport, de que us seieu damunt dels blocs rectangulars qui descansen directament amb tota llur base plana damunt del sol, car, si no, potser no podreu fruir d'aquest goig de seure en els bancs nous mentre us durí el rosari de la vida.

Noranta dos són els bancs que amenitzaran la nostra Rambla; o sigui que corresponen quatre bancs per una bombeta elèctrica, de llum minsa i feble, del servei d'il·luminació que gaudim en el nostre primer Passeig. ¿Són força bancs, oi? ¿I, per què tants, diu? Tants bancs són, doncs, ja que ho voleu saber, perquè puguin seure-hi tots els poble-novins que de fa temps acaricien l'esperança que algun dia hom atindrà els nostres reiterats precs d'un servei d'il·luminació, si no ben esplèndid, almenys modestament en-raonal.

El "Club Deportivo Júpiter"

Campió de Catalunya del Grup B

Equip vencedor en el Campionat de Catalunya del Grup B.

1, Manyé; 2, Diego; 3, Font; 4, Soler; 5, Callicó; 6, Gonzàlez; 7, Orti; 8, Peiró;
9, Canals; 10, Lavilla i 11 Eloi.

Després d'una sèrie de partits el resultat dels quals mantingueren fins a darrera hora insegura la balança del Campionat, el dia 22 de gener d'aquest any el nostre local «Club Deportivo Júpiter» obtingué el preat títol de Campió de Catalunya en vèncer per un goal a cap el nostre cercle veí «F. C. Martinenc».—Cal recordar que aquesta és la tercera vegada que els llores de la victòria han coronat amb el gloriós títol els esforços esportius del nostre primer Club local.—Felicitem en aquesta avinentesa els braus jugadors del C. D. Júpiter els quals han sabut posar el nom del Poble Nou en el lloc honorós que la seva tradició deportiva mereix.

VEUS I CRITS

D'ací estant podran llançar-se idees i assenyalar-se errors d'ordre espiritual, urbà artístic, societatari, etc., sense que en cap cas s'entengui que la Redacció d'aquesta Revista aprova o que s'identifica amb les idees exposades, de les quals són només responsables llurs signants.

Més sobre la col·laboració femenina

El senyor Jordi Sensat, en el número últim d'aquesta revista, ha retret amablement el meu comentari "Col·laboració femenina".

I ho ha retret d'una faiso completament subjectiva i, per tant, mancada de lògica. Malgrat que només en dues paraules es pot definir l'error de la seva argumentació, l'esmentat senyor em permetrà que m'estengui en altres consideracions les quals, al cap i a la fi, convindran per refutar la tesi exposada per ell.

De primer, em cal remarcar-li que el contingut de la seva lletra no afecta de gens l'essencialitat del meu article, car he vist que el senyor Jordi Sensat s'ha desviat del camí que jo vaig traçar. I coincidint amb el seu criteri, s'hi endevina més aviat l'exposició personal d'idees sobre la dona, que no pas la missió que aquesta—diu—ha de portar a terme.

Jo crec que l'escriure en una Revista, ultra d'ésser una cosa completament sociològica, no exclou pas el compliment d'altres deures o afeccions o bé suggestions.

Amb això he contestat amplament el senyor Jordi Sensat.

Però, per la caracterització que sembla donar aquest senyor a les dones i, a més, per la concepció un xic antiquada que besllumen llurs mots, i també per a justificar la imparcialitat d'aquesta Revista, tot plegat em duu a fer quelques objeccions susceptibles de rectificació per part del senyor Sensat, de bon segur.

La feminitat, malgrat que sigui plasmada—sembla—en unes mans boniques i en un rostre venusí, o només dolç, no crec, però, que hagi de curar de les exaltacions de color blanc.

Així, per exemple, reconee una companya

i un company, lliures d'idees, lliures de fets, i els dic respectables tots dos a la vegada. A més, com que la llibertat o l'esclavatge de cadascú són coses relatives, a l'atorgar una mateixa amplitud d'acció, reconee una mateixa plenitud de deures. Censurem, si de cas, defectes, materialismes. Però, en fugint d'aquest cercle, hom no pot limitar o fixar manaments que no siguin de pura Natura.

I ara entrem a una qüestió: les misèries humanes. Hi ha moltes malalties que deuen d'atacar-se des de son origen. Quin és l'origen de les misèries humanes? Un estat imperfecte. I un estat imperfecte, què és? La ignorància en acció. Doncs, bé; aquest desmèrit humà és una malaltia que no vol adobs i que necessita, en canvi, un guariment.

El senyor Jordi Sensat esmenta unes escoles i unes conferències; lloada sigui sa bona intenció; però em sembla que ja comença a ésser l'hora de confessar la veritat i també de dir cadascú ço que pensa, sense paüra.

Un analfabet i un desvalgut, necessiten, és natural, un ajut moral i material, però aquest ajut no ha de venir precisament d'un lloc determinat; ha de venir de tot arreu.

Nosaltres sabem qui és misericordiós sense proclamar-ho, i qui és humanitari sense l'ortodòxia al damunt. Nosaltres sabem també qui lluita contra d'aquest caire misericordiós, que a voltes és fingit, per tal de crear una nova societat, exenta d'analfabets i de desvalguts, car per raó natural, la misericòrdia, en molts casos, no és més que un bri de remordiment.

Es ben clar; jo prefereixo les idees dels lluitadors contra la misèria racial, els que concebeixen una vida equilibrada, sense sot-

missions, que no pas les idees dels que resten a mig camí.

Els germans nostres més malaurats que nosaltres, un bon consell i una taça de brou els aconhorta; però llur malhaurança continuarà en més o menys intensitat.

Els no necessiten precisament els consells d'un glossador que sempre diu el mateix, que sempre fa agenollar-los amb una actitud pia, si més no, de màrtirs; ells necessiten, com tots, una injecció natural i una vida sana amb tanta de llibertat com els pensaments i per comptes d'humil i resignada, ben al contrari, pletòrica d'ardideses. Perquè l'anar contra Natura significa una degeneració, i llavors tan sols els cervells una mica privilegiats arriben a sortejar

obstacles. Cal que sense prejudicis, ja que els desvalguts i analfabets d'ara no els podem sostreure, laborem tots plegats en uns mètodes capaços, per sa democràcia, d'apropar els homes que vindran, els nostres fills tanmateix, els uns amb els altres, ensenyant-los-hi solament la pràctica de l'amor i de la llibertat.

I no vulgueu, senyor Jordi Sensat, que les dones facin d'eixuga-llàgrimes solament, car això és una tasca gens exclusiva, talment la d'escriure en una Revista.

I per fi, us diré que, quan les dones no vulguin ésser tan extravagants, la qüestió dels sexes serà una qüestió purament biològica.

JOAN B. CASAJOAN

URBANITZACIÓ I MILLORES

Pròxima subhasta.—El proper dia 12 d'aquest mes es farà la subhasta de les obres per tal de realitzar l'obertura i urbanització del carrer de la Independència, des del de Pere IV a la Plaça de les Glòries Catalanes.

Passos a nivell.—La Companyia del F. C. de M. S. A., ha tramès a l'Ajuntament els noms dels senyors que per la seva part ha nomenat per tal que formin la ponència qui estudiarà la suspensió dels passos a nivell.

Bancs a la Rambla.—Aquests últims dies han estat portats a la Rambla del Triomf, els blocs dels bancs que en nombre de més de noranta va acordar l'Ajuntament instal·lar al nostre primer Passeig.

Ara només cal que els muntin degudament, la qual cosa creiem que no es farà esperar.

Reunió i Junta nova.—El passat diumenge dia 29 de gener, la nostra entitat urbanitzadora, la «Unió de Propietaris i Industrials del Districte Desè», va celebrar reunió general reglamentària.

Va aprovar-se una interessant Memòria dels treballs i gestions fetes per la dita En-

titat durant el passat exercici, en la qual s'hi fan constar aixímateix, ultra del detall de totes les millores obtingudes i realitzades, les qui es troben en curs d'aprovació.

Aquesta reunió general va elegir els següents senyors per a integrar el Consell Directiu de la citada «Unió»: President, senyor Tomàs Burrull i Jaques; vice-president primer, senyor Amadeu Escolà; vice-president segon, senyor Josep Buch; vice-president tercer, senyor Joan Riera; secretari, senyor Rudolf Herrera; vice-secretari, senyor Amand Bonatti; caixer, senyor Francesc Turró; comptador, senyor Salvador Coral; Vocals, Josep Argelagué i Cantí, A. Vidal i Serra, Josep Canyissà, Agustí Mas, Josep Canela i Bonaventura Guixer.

Felicitem tots els esmentats senyors pel seu nomenament i els desitgem tan d'encert com llurs predecessors en llurs gestions en benifet del nostre districte i, si pot ésser, un èxit superat, tot oferint-nos i posant aquest periòdic a la seva disposició per tot allò que pugui redundar en major millora-ment de la nostra barriada.

CARNET DE NOVES

POBLE NOU REVISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

CARRER: LOPE DE VEGA, 7.-BARCELONA-P N.

Subscripció: 1'50 pessetes trimestre

Número solt: 30 cèntims

Surt els diumenges primer i tercer de
cada mes

ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS.— Demanem la indulgència dels nostres subscriptors pel retard d'una setmana en què ha aparegut aquest nombre de POBLE NOU, la qual cosa ha estat originada per la lleugera anormalitat social manifestada a Barcelona en el transcurs de la setmana passada.

El nostre proper nombre sortirà, doncs, el pròxim diumenge dia 26 d'aquest mes.

NOU PORTAVEU.— Hem rebut el primer nombre del portaveu mensual de l'«Agrupació Ciclista Poble Nou». Són vuit pàgines que tracten afers de l'entitat i està escrit en bell catalanesc.

Que sigui per molts anys.

REMERCIAMENT.— Hem rebut el comunicat que a continuació ens plau de publicar: «La Societat Coral «El Sabre de Plata», amb motiu de la Cavalcada que va organitzar per a la Diada dels Reis, dona les més expressives gràcies a les Societats i altres senyors qui amb llurs donatius contribuïren a què es poguessin lliurar presents als nois pobres de la nostra barriada. Com a major satisfacció d'aquesta Entitat, heus ací la relació dels dits donants: Societat Cooperativa L'Artesana; Agrupació Ciclista Poble Nou; senyors R. Serra i Sol; Josep Canyisà, E. Guillèn; Lluís Forés; R. Alà; E. Bossa; J. Carreres; V. Furró; J. Pelegrí; Turró i

Valls; Conrad Segarra; J. Maní; Francesca Fabà; casa Elvira; Josefa Inyiguez; E. Coral; J. Prats; J. Pascual; M. Sangarsin i J. Genescà.»

GUANYADOR.— Ens comunica «La Moda Anglesa» que el guanyador dels Concurs públic que la dita sastreria va organitzar per tal d'endevinar l'equip que seria Campió de Futbol de Catalunya del Grup B., ha estat el senyor Pere Argemí, el qual va encertat les tres primeres preguntes del citat Concurs, per la qual cosa té a la disposició del dit guanyador el premi ofert consistent en en abric-trinxera.

AVANTGUARDISME.— Avui, diumenge, a les deu del matí el prestigiós poeta avantguardista Sebastià Sanches-Juan donarà a l'Ateneu del Poble Nou una lectura explicativa del seu segon volum de versos «Constel·lacions», recentment eixit.

SARDANES.— Cada diumenge, de les 11 a la 1 del matí, es donaran a l'estatge del Centre Moral lliçons gratuïtes per tal d'aprendre de ballar la nostra dansa.

En aquestes lliçons hi són convidats tots aquells qui en siguin interessats.

NOVES JUNTES.— La Junta de l'Ateneu Democràtic Regionalista ha quedat constituïda com segueix: President, Lluís Puig; Vice-president primer, Ernest Alemany; Vice-president segon, Miquel Clivillé; Secretari, Lluís Sanitges; Vice-Secretari, Jaume Esteller; Tresorer, Francesc Rillo; Comptador, Lluís Cura; Bibliotecari, Albert Piferrer; Vocals, Enric Arbat, Fermí Pané i Isidor Cahué.

— Així mateix, el Consell de Govern de l'Agrupació Excursionista Júpter ha quedat compost d'aquesta manera: President, Dr. Pere Gabarró; Vice-president Joan Cases i Ortafà; Secretari, Joan B. Casajoana; Vice-secretari, Lluís Flotats; Tresorer, Josep Gi-

meno; Comptador, Josep Herrero; Vocals, Salvador Roca i Roca, Victòria Pelegrí, Bonaventura Gros i Joaquín Ral; i Biblioteca, Isidre Surrallés.

SORTEIG.—Ens diu l'Ateneu Colom que en el sorteig celebrat el dia 2 d'aquest mes per tal d'obsequiar les senyoretes qui varen concórrer als balls de l'esmentat dia, va sortir premiat el número 2705; i que si per tot aquest mes l'afavorida no es presenta a recollir el premi, hom tornarà a fer un altre sorteig el primer diumenge del mes de Març vinent.

PENYA.—Al Centre Democràtic Federalista del carrer Marian Aguiló, s'ha constituït una Penya anomenada «Júpiter» com-

posta pel equipiers futbolistes poblenovins Callicó, Manyé, Font, Diego, Gonzales i altres, els quals es proposen organitzar una sèrie de lluïts balls familiars.

OBITUARI.—Aquest passat mes de gener ha estat un mes ben funest per a moltes llars poblenovines, car la Parca inexorable s'ha emportat la vida de conegudes i bondadoses persones, entre les quals recordem els senyors Lluís Almirall, J. Divosi i Josep Ferrer.

Acompanyem amb la dolor que colpeix a tots els seus respectius familiars i volem per a tots els malaguanyats desapareguts que la terra els hi sia lleu.

A. C. S.

Cartell Poblenoví d'Actes i Festes

Ateneu Democràtic Regionalista

Dissabte, dia 11—Nit, ball de Carnestoltes.
Diumenge, dia 12—Tarda, funció teatral.
Dissabte, dia 18—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 19—Tarda, tradicional ball infantil.
Dimarts, dia 21—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 26—Tarda, sardanes.

Cooperativa Pau i Justícia

Dissabte, dia 11—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 12—Nit, ball de quintet.
Dissabte, dia 18—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 19—Ni, ball de quintet.
Dimarts, dia 21—Nit ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 26—Nit, ball de quintet.

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 12—Segona sortida de pràctiques de guies.
Diumenge, dia 19—Excursió topogràfica.
Dimecres, dia 29—Tercera sortida de pràctiques de guies.

Cooperativa L'Artisana

Diumenge, dia 12—Nit, funció dramàtica.
Diumenge, dia 19—Nit, ball de quintet.
Diumenge, dia 26—Nit, ball de quintet.

Ateneu Colom

Dissabte, dia 11—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 12—Tarda, ball de quintet.
Dissabte, dia 18—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 19—Tarda, ball de quintet.
Diumenge, dia 26—Tarda, ball de quintet.

Club Deportivo Júpiter

Diumenge, dia 12—Segon partit de promoció contra el «F. C. Gràcia», en el camp del «F. C. Badalona».

Centre Moral

Dissabte, dia 11—Vetlla, primera conferència amb projeccions.
Diumenge, dia 12—Tarda i nit, cinema.
Dissabte, dia 18—Vetlla, segona conferència amb projeccions.
Diumenge, dia 19—Tarda, sardanes.
Dissabte, dia 25—Vetlla, tercera conferència amb projeccions.
Diumenge, dia 26—Tarda, funció teatral.

Centre D. República Federalista

Dissabte, dia 11—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 12—Nit, ball de quintet.
Dissabte, dia 18—Nit, ball de carnestoltes.
Diumenge, dia 19—Nit, ball de quintet.

Agrupació Ciclista Poble Nou

Diumenge, dia 12—Excursió a la Font de la Moguda.
Diumenge, dia 26—Excursió a la Font de la Salut.

Carnaval de 1928

Boles, serpentines i confetti

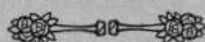
Consulteu preus

Ramon Valls

Representant

Balboa, lletra O, 2-2 Barcelona

Solfeig i Piano

Lluïsa Marí

Catalunya, 82, 1-2

Poble Nou

TRANSPORTS - ACARREIGS
MIQUEL CLIVILLÉ

Lope de Vega, 33 ~ ~ ~ Telèfon S. M. 446 ~ ~ ~ Poble Nou

Facturacions a G. V. i P. V.—Carros de torn per a magatzems de vins i
altres líquids—Camioneta per a repartiments— Conductores
per a trasllats—Materials per a obres

Cal que

POBLE NOU

REVISTA

no manqui a
cap llar de la
barriada

J. M. Campdesunyer

Sastre

Wad-Ras, 232, baixos
davant Cafè Aliança

Poble Nou

Camisiers

Boqueria, 36 i 38
Ronda Sant Pere, 16 Barcelona

Ganivets, navalles, tisores

i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles

i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3-BARCELONA

DAVANT L'ESGLÉSIA

Fill d'E. Bruguera

Carrer Riereta, 28

~ Telèfon A 3772 ~

Compressors d'Aire

BOMBES DE BUIT Sistema «Planche» patentat

Grans rendiments * * Grans pressions * * Preus interessants

Josep Ventosa i Roig

Vermut "Aquila Rosa"

Vins a l'engròs

Avinguda d'Icària, 84 - Barcelona